

— Азъ ще ти помогна — рекла жената и пакъ почнали да танцуватъ.

При залѣзъ слънце тѣ спрѣли играта. Жената грабнала вълната, вързала я за клонитѣ на една брѣза и почнала да преде така бързо, че, докато слънцето се скрило, всичката вълна била изпредена.

— Мотай и не роптай! — казала тя и подала на Златинка вретеното. Следъ това се изгубила, Златинка се върнала дома си.

— Защо не е пълно вчерашното ти вретено? — я запитала въ кжщи майка ѝ.

— Ехъ, мамо, затова пакъ днешното е препълнено, — отговорило момичето, но не посмѣло да разкаже за чудната жена.

На третия день хубавата жена пакъ дошла при Златинка. Пакъ гръмналъ надъ главитѣ имъ птичия оркестъръ. Като млада върба се извивало тѣлото на жената, а нозетѣ ѝ не стѣпвали на земята. Играли чакъ до вечерята. Тогава чакъ Златинка си спомнила за неизпредената презъ деня вълна и почнала да плаче.

— Не плачи! — рекла жената — азъ ще те наградя за загубата. Дай си торбичката!

За единъ мигъ тя станала невидима. Само нѣкой пѣхналъ торбата въ ржцетѣ на козарката, и тя чула гласъ:

Не въ тоя часъ —
гледай чакъ у васъ!

Но Златинка не се стѣрпѣла. Сторило ѝ се, че торбата е много лека и, като стигнала до срѣдъ пѣтя, поискала да узнае, какво има въ нея. Очудена, тя видѣла, че въ нея има само брѣзови листа. Заплакала и отъ мъжа почнала да ги изхвърля, но се сътила, че съ тѣхъ може да нахрани козичкитѣ въ кжщи и спрѣла да ги изхвърля.

Козичкитѣ се чудѣли, защо не е весела господарката имъ и не пѣе като другъ пѣтъ. Майка ѝ я посрѣщнала на вратата.

— Каква дяволска прежда си ми донесла вчера? Мотая, мотая, а вретеното все пълно.

— Кой дяволъ е прелъ тая прежда? Въ тоя мигъ изчезна вретеното, като че не е било.

Тогава Златинка разказала всичко на майка си.

— Тая жена е била самодива, — казала майка ѝ. Тѣ излизатъ тѣкмо по пладне и въ полунощъ. Обичатъ да играятъ по горскитѣ поляни. Защо не ми си казала. Ако не бѣхъ се разстѣрдила, щѣхъ да имамъ прежда, колкото си ща.

Тогава Златинка си спомнила за торбичката съ брѣзовитѣ листа. Донесла я и, като я отворила съ майка си, видѣла, че е пълна съ жълтици. Потърсила изхвърленитѣ брѣзови листа, но тѣ си стояли на пѣтя непромѣнени. Ала жълтицитѣ въ торбата не били малко. Майка ѝ купила ниви и добитѣкъ. Златинка не ходѣла вече съ козичкитѣ и си купила хубави дрехи. Често тя обикаляла брѣзовата горичка, но никога вече не видѣла горската самодива.